

Studiu asupra Evangheliei după Ioan - W. Kelly

Capitolul 3,14-36

Ioan 3,14-16: *Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.*

S-a spus deja insistent, că nașterea din nou este necesară oamenilor, pentru ca să vadă Împărăția lui Dumnezeu. Dar tot așa crucea este o necesitate, dacă omul păcătos trebuie să primească iertare de la Dumnezeu, dacă el trăiește pentru El. Ambele sunt în aceeași măsură indispensabile (compară cu 1 Ioan 4,9). Și Hristos a fost trimis pentru ispășirea păcatelor noastre, așa cum numai El putea fi trimis. Domnul explică acest ultim adevăr prin binecunoscuta scenă din pustiu, unde Dumnezeu, în grija Lui pentru israeliții vinovați, care erau mușcați de șerpii înfocați și pretutindeni mureau, a ordonat să se facă un șarpe înfocat și să-l agate de o prăjină, pentru ca toți care priveau la el să rămână în viață. El era imaginea Lui Însuși, care nu a cunoscut nici un păcat și totuși a fost făcut păcat pentru noi. Cel care în acțiunea lui Dumnezeu a fost făcut una cu urmările vinovăției noastre sub judecata de pe cruce. Era imposibil ca sub altă formă păcatul să fie ispășit așa cum se cuvine. Trebuia să fie așa, ca Dumnezeu să judece păcatul în Unul care era capabil să poarte cu mâinile Lui ce merita păcatul; și păcatul trebuia judecat în om, în Fiul Omului, pentru ca el să poată fi de folos omului. Dar dacă ar fi fost un altul, și nu Isus, ar fi fost o insultă a lui Dumnezeu și nu ar fi fost eficientă pentru om; căci numai El singur era Sfântul; și la nici o altă jertfă nu s-a avut mai sever în vedere, ca ea să fie fără pată. »Trebuie să fie un lucru preasfânt«, spunea legea jertfei pentru păcat. Adam a decăzut și toți ceilalți oameni s-au născut în nedreptate și păcat.

Numai în El, dintre toți cei născuți din femei, nu era nici un păcat; nu numai că El nu a făcut nici un păcat, ci în El nu era nici un păcat. De aceea pentru El a fost pregătit un trup, cum nu a fost pentru nimeni altcineva, deoarece Duhul Sfânt a venit peste fecioara Maria și puterea Celui Preaînalt a umbrat-o. De aceea Sfântul, care S-a născut, a fost numit Fiul lui Dumnezeu; nu numai Fiul lui Dumnezeu înainte să fie trimis de Tatăl, ci, atunci când prin har Cuvântul a devenit carne în felul acesta, El era Om desăvârșit, dar cu nimic mai puțin Dumnezeu adevărat. Căci nu exista o altă cale, dacă situația lipsită de speranță a omului trebuia rezolvată înaintea lui Dumnezeu. Aceasta putea avea loc legitim numai prin împăcare; și Fiul Omului era singura jertfă demnă. Căci este imposibil ca sângele taurilor și al țapilor să înlăture păcatele, oricât de instructive ar fi fost mai înainte aceste jertfe pentru nevoile omului și cerințele lui Dumnezeu (compară cu Evrei 10,7). Astfel Omul Hristos Isus, care înainte de toate era Dumnezeu, da, Dumnezeu peste toate lucrurile și preamărit în veșnicie, în smerenie a luat asupra Sa să sufere pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne ducă la Dumnezeu. Numai așa putea să aibă loc împăcarea, căci Dumnezeu nu putea să facă lumină din păcat, chiar dacă El poate să ierte și iartă pe păcătoși; dar, chiar și El putea să ierte numai prin sângele de pe cruce în armonie cu Sine Însuși sau cu Cuvântul Său sau cu adevărata binecuvântare a creaturii. Și de aceea Domnul a zis aici lui Nicodim, care cunoștea Legea, chiar dacă probabil el cunoștea puțin din proroci: »Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului«. În felul acesta El a răscumpărat de sub blestemul Legii, prin aceea că El Însuși S-a făcut blestem pentru noi. Nu este un Mesia viu, care domnește pe pământ asupra poporului Său, ci El este Cel lepădat de ei, de către cei păcătoși și pierduți, când El i-a dovedit cine sunt; este Isus Hristos, ca Cel răstignit, în sensul sau în contextul în care El este legat cu scopul pentru un om păcătos: sau așa cum El Însuși spune aici: »pentru

ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.« Numai prin El, așa cum El este prezentat aici, se vine la Dumnezeu; toate păcatele noastre au fost judecate și purtate la crucea Sa. De aceea prin credința în El se are viața veșnică. Cel care crede nu mai privește la sine ci la (Hristos) Domnul.

Dar numai aceasta ar putea să lase sufletul, chiar dacă el privește prin credință la Hristos, fără libertate sau fără pace, oricât de binecuvântate ar fi în realitate toate acestea. De aceea Domnul descopere un alt adevăr. »Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.« Aici nu mai este vorba de ticăloșia și necazul nesfârșit al omului vinovat, fie el iudeu sau nu, aici este revelată acum dragostea suverană a lui Dumnezeu, care nu se limitează la anumite granițe, așa cum Legea sau omul sub Lege a văzut-o, ci ea se îndreaptă liber și în deplină măsură spre toată lumea, acolo unde El a fost necunoscut și urât; și aceasta nu în creație sau ca mărturisirii ale harului făcute mai dinainte, ci în așa fel, că Fiul Său, singurul Său Fiu, a fost dat, »pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.« Este har în cea mai mare măsură. Aici nu este vorba de o necesitate. Nu era nici o necesitate morală, ca Dumnezeu să trebuiască să dea pe Fiul Său; era dragostea Sa și nu era o obligație din partea Lui sau o revendicare a omului. Tot necazul ascuns în starea omului a fost din belșug luat în considerare la crucea Fiului Omului, și la cruce s-a înfăptuit ispășirea sau iertarea păcatelor celor care cred. Dar există nespus mai mult în faptul că singurul Fiu al lui Dumnezeu a fost dat lumii – și nu poporului ales - de Dumnezeu dragostei. În felul acesta dragostea lui Dumnezeu se revelează așa de desăvârșit, cum cerința Sa sfântă și dreaptă se arată în judecata asupra păcatului; și aceasta în Hristos, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, Fiul Omului suferind, dar acum glorificat; și în El se arată viața veșnică, și în El ea este primită cu bucuria pe care credința o are în El.

Marele adevăr a fost prezentat: nu numai că omul, omul păcătos, are nevoie de o iertare corespunzătoare și de nașterea din nou, ci și că Dumnezeu a iubit lumea, lumea vinovată și pierdută a păgânilor și a iudeilor, și că El a iubit-o în așa fel, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. În Fiul lui Dumnezeu se întâlnesc cele două linii ale adevărului; căci El a devenit carne și a fost răstignit. Conform cu aceasta luminează adevărata Lumină, viața veșnică este prezentă, dragostea lui Dumnezeu este cunoscută, salvarea a fost înfăptuită, mântuirea a venit. Prin El și în El s-a făcut mult mai mult decât dacă Împărăția ar fi fost instaurată în putere, împărăția pe care o așteptau aceia ale căror așteptări au fost alcătuite și călăuzite prin Vechiul Testament. Harul și adevărul s-au întâlnit; dreptatea și pacea s-au sărutat; și dacă probabil până în ziua aceea nu se putea spune că adevărul va răsări din pământ și că dreptatea va privi din cer, se știe totuși sigur că harul și adevărul au venit prin Isus Hristos și că dreptatea a fost întemeiată și revelată în El. În Cel ce a fost înălțat pe tron și a fost glorificat în Dumnezeu Însuși acolo sus. În zilele strălucitoare ale cerului pe pământ El va judeca pe poporul Său și lumea cu dreptate, și El va înlătura repede răul; căci cei vii vor fi judecați de El la venirea Lui, așa cum morții vor fi judecați la sfârșit, înainte ca El să dea Împărăția lui Dumnezeu.

Ioan 3.17: *Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.*

Dar acum, când Mesia este privit ca fiind lepădat de iudei, erau în desfășurare intenții mult mai profunde: viața veșnică în Fiul lui Dumnezeu – și mântuire prin El, Cel care a murit la cruce făcând ispășirea. »Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.« (versetul 17). Și pentru că înaintea lui Dumnezeu era o lucrare cu urmări nespuse de profunde și veșnice, scopurile harului Său nu se mai limitează la granițele țării Israel. Dacă El Se revela acum în Fiul Său ca Dumnezeu Mântuitor, este demn ca dragostea Lui, vestea bună, să fie transmisă în toată lumea. Dumnezeu era în

Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în seamă fărădelegile. Este adevărat, Hristos dăruit în felul acesta a fost lepădat: dar nu s-a renunțat nicidecum la misiunea dragostei; dimpotrivă, El se deplasează pe un teren nou, de unde El în puterea Duhului putea să realizeze mai mult. Căci Dumnezeu a făcut păcat (adică, la cruce) pe Cel care n-a cunoscut niciun păcat, pentru ca noi să putem deveni dreptatea lui Dumnezeu în El.

Ioan 3.18: *Cel care crede în El nu este judecat; dar cel care nu crede a și fost judecat, pentru că nu a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.*

Așa exprimă Hristos ca Mântuitor, nu ca Judecător, mărturia caracteristică a lui Dumnezeu, făcută cunoscut acum omului și vestită aici de către Domnul nostru, în opoziție cu gloria Lui ca Mesia și Fiu al Omului, prorocită, care domnește peste pământ, așa cum va face El în veacul viitor. După aceea urmează rezultatul care se oferă celui care primește pe Hristos. Cine crede în El nu va fi judecat, dar cine nu crede a și fost judecat »pentru că nu a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu« (versetul 18). Nu numai că cel credincios nu va fi condamnat, ci el nici nu va mai fi pus sub judecată. El va da socoteală, dar el nu va fi niciodată dus la judecată. Aceasta se învață clar în Ioan 5, unde deznodământul dublu este legat cu taina Persoanei lui Hristos. Deoarece El este Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, El dă viața și judecă – una spre binecuvântarea credincioșilor, care recunosc gloria Lui, și cealaltă spre răzbunarea Sa față de cei care L-au dezonorat.

De aceea, așa cum smerirea Lui, ca să devină Om, L-a expus necredinței, El, ca Fiu al Omului, va judeca pe cei care Îl disprețuiesc, și aceasta în mod foarte clar nu se referă la cel credincios, a cărui bucurie este acum și întotdeauna să-L onoreze pe El și pe Tatăl. Și așa cum în capitolele următoare din evanghelia după Ioan se spune despre credincios că el are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață, așa se spune aici că cel care nu crede a și fost judecat, pentru că el nu a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Căci Ioan Îl prezintă pe Domnul, așa cum El explică, că totul se decide în Persoana Lui ca Piatră de încercare, care este primit prin credință sau este lepădat prin necredință. Din aceasta rezultă binele sau răul în toate celelalte direcții, așa cum va arăta El curând după aceea. Nu există nici o altă piatră de încercare, nici măcar Legea lui Dumnezeu, oricât de importantă și decisivă ar fi ea. De aceea noi recunoaștem rătăcirea vechilor învățători, care aici și în alte locuri adaugă Legea și în felul acesta o fac numai o chestiune de condamnare morală; dimpotrivă, scopul adevărat al învățaturii este, că este vorba de Hristos Însuși, care ori este crezut, ori nu este crezut, chiar dacă fără îndoială umblarea va fi în mod corespunzător.

Dar aici nu este vorba de moartea din cauză că nu se împlinesc poruncile, ci credinciosul a și fost judecat de El, de Cel care de la început vede sfârșitul și care înfățișează toate persoanele și lucrurile așa cum sunt ele înaintea lui Dumnezeu. Numai Unul poate ajuta celui care este mort în păcate și fărădelegi: Legea nu o poate face câtuși de puțin, ea poate condamna pe acela care umblă în contradicție cu ea, ci Fiul, care este Viața și care dă viața credinciosului. Dar cel necredincios respinge pe Fiul lui Dumnezeu: din nepăsare, sau conștient, în mândrie arogantă sau în dependență lașă de alte lucruri, plăceri sau interese – este numai o diferență a felului sau măsurii în care are loc aceasta. Căci el nu a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu, al cărui Nume nu este ascuns, ci este predicat. El va fi făcut cunoscut în măsură deplină, ce este El și cum este El față de păcătoși: așa că orice scuză va fi zadarnică, și ea poate numai să mărească mai mult păcatul. Numele Lui include în sine, da, spune, că El este Mântuitorul, un Mântuitor dumnezeiesc, și totuși este un Om și de aceea este prezent pentru oameni. În privința aceasta nu se poate adevăra că ar exista îndoială cu privire la lipsa lui Dumnezeu și a gândirii Lui; căci tocmai s-a spus, că Dumnezeu L-a trimis în lume cu acest scop, oricare ar fi caracterul revenirii Lui în curând, când va cere socoteală acelor care nu au vrut să asculte de El. Dar ce înseamnă pentru Dumnezeu, că păcătoși răi, vinovați și ruinați Îl disprețuiesc și Îl leapădă, pe Cel care totodată este singurul

Salvator al oamenilor și singurul Fiu al lui Dumnezeu! Dacă aceia, care au cea mai mare nevoie de har, observă cel mai puțin aceasta, dacă ei în cea mai mare discreditare resping pe Cel Preaînalt, care coboară la ei în dragostea cea mai deplină, ca să-i binecuvânteze – ce mai rămâne altceva pentru aceștia decât judecata, cei care ignorează harul lui Dumnezeu față de ei și îl consideră fără valoare, har, care a fost înălțat așa de mult prin slava Aceluia care din pricina lor a coborât în dragoste la ei și prin smerirea în care El a vrut să vină S-a coborât așa de mult?

Știu că preoții puritani chiar și aici introduc Legea și vor să înțeleagă, că Hristos în explicarea siguranței mântuirii celor ce cred în El, în opoziție cu aceasta arată condamnarea necredincioșilor sub aspect dublu: în primul rând prin Lege și în al doilea rând prin Evanghelie. Părerea lor este, că aici se spune despre cei necredincioși, că ei ar fi deja judecați prin sentința Legii, căreia îi sunt încă supuși, și că aceasta le este confirmat prin Evanghelie, deoarece ei nu se îndreaptă prin credință spre singurul mijloc de mântuire oferit în Hristos.

Dar nici aici și niciunde altundeva în Scriptură nu este vreo urmă despre o asemenea schemă, căci Scriptura învață clar: »... Romani 2,12-16«. Învățătura lui Pavel exclude de aceea concepția, că orice necredincios se află deja sub Lege, ceea ce desigur ar include în sine, că el este condamnat de ea. Porunca se referă numai la aceia, care stau sub Lege, în timp ce aceia care nu au Legea, vor fi judecați pe baza propriilor lor fundamente. Prin aceasta vorbirea evangheliei noastre este în deplină concordanță, că ea nu spune nici un cuvânt despre Lege, nici măcar acolo unde un învățător al Legii stă înaintea Domnului, ca aici, care dorea viața veșnică și mântuirea veșnică. Este vorba numai de Hristos.

Ioan 3,19-21: *Și aceasta este judecata: că lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Pentru că oricine face rău urăște lumina și nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie condamnate. Dar cel care practică adevărul vine la lumină, ca faptele lui să se arate, pentru că sunt lucrate în Dumnezeu.*

Că lumina adevărată luminează acum, - și nu Legea în Israel, ci lumina, care a venit în lume, este un indiciu puternic, care este decisiv pentru orice om. Aici este o întrebare mult mai profundă decât starea proprie sau umblarea unui om. În realitate aceasta este deja decisă: omul nu mai stă sub probă, așa cum sta iudeul sub Lege. El este pierdut, fie el iudeu sau păgân. El este pierdut în toate privințele. De aceea este vorba de credința în Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului. Cel (așa cum am văzut mai înainte) care a fost trimis de Dumnezeu, nu, așa cum El va face în curând, să judece vii și morții, ci pentru ca lumea (nu poporul ales, ci lumea, cu toată stricăciunea ei, pe baza harului Său) să fie mântuită prin El. Aceasta este esența. Deci totul depinde de faptul, dacă se crede în El. Dacă nu se crede, a fost deja judecat. Nu înseamnă că ai eșuat în împlinirea obligațiilor, ci ai luptat împotriva harului și adevărului, venite prin Isus Hristos. Înseamnă să lepezi viața veșnică și totodată dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu în singurul Fiu al lui Dumnezeu, al cărui Nume este tratat cu ușurare sau nu se crede în El.

Este total inutil să te plângi de lipsa de lumină, exact contrariul este adevărat. »Aceasta este judecata: că lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.« O descoperire îngrozitoare a stării lor! Vai! Era starea noastră, sentimentele noastre au fost așa de total stricate, că am preferat întunericul în locul luminii, și aceasta din motivul cel mai vinovat și dintr-o conștiință rea. Căci faptele noastre erau rele. Desigur sunt trompete care nu produce un ton clar. Dar am auzit noi atenționarea ei clară peste și sub vuietul lumii? Ne-am supus noi sentinței Aceluia care știe ce este cu omul și totodată știe ce este în Dumnezeu? Sau încă nu am fost înfrânți în îndreptățirea de sine și mulțumirea de sine? Cutezăm noi să criticăm cuvintele Domnului, care sunt serioase și clare – prea clare, ca să fie greșit înțelese? Dorim să amânăm luarea deciziei până când vom ajunge înaintea marelui Tron alb? Și cum va judeca El atunci necredința, care în fond Îi atribuie

minciuni? Căci nimeni, care acum crede aceste cuvinte ale Lui, nu dorește să amâne până atunci, ci Îi va încredința cu siguranță sufletul, Aceluia care acum este Mântuitor, dar care atunci va fi Judecător; acum El nu este nimic altceva decât Mântuitorul celor pierduți, care acum cred în Numele Lui.

Dar când va veni judecata veșnică, nu este adevărat că atunci este vorba simplu de necredința omului. Din relatarea divină, care ne-a fost dată, aflăm că morții vor fi judecați după faptele lor. Nu există niciodată ceva de felul unei mântuiri corespunzătoare faptelor noastre; pentru toți, care leapădă pe Hristos, va fi o judecată corespunzătoare faptelor lor. Ei au respins pe Mântuitorul, ei au nesocotit harul lui Dumnezeu prin religiozitate sau ateism, prin opoziție sau indiferență. Ei nu vor fi găsiți scriși în cartea vieții, ei vor fi judecați pe baza lucrurilor care au fost scrise în cartea faptelor lor. Ei vor fi aruncați în iazul de foc. Aceasta este moartea a doua, iazul de foc, sfârșitul tuturor celor care au iubit întunericul mai mult decât lumina. Căci faptele lor erau rele: nu este judecata lor dreaptă? Care este analiza morală a Domnului? »Pentru că oricine face rău urăște lumina și nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie condamnate.« Cum ar putea un astfel de om să fie demn de moștenirea sfinților în lumină? El urăște lumina, care a venit aici: o va iubi el mai mult sau ar fi mai potrivit pentru ea în înălțime? El este fals și nesincer înlăuntrul lui. El preferă premeditat și hotărât să trăiască în continuare în păcatele sale, în loc să se supună deplinei descoperiri prin lumină, pentru ca ele să poată fi șterse și îngropate prin credința în sângele lui Hristos. Este adevărul acesta în omul dinlăuntru? Nu dovedește aceasta mai degrabă, că aceia care resping pe Hristos sunt de la diavolul, care este tatăl lor, și că ei doresc să trăiască după poftele lor, în loc să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu și să fie supuși Fiului Său?

Pe de altă parte: »*Dar cel care practică adevărul vine la lumină, ca faptele lui să se arate, pentru că sunt lucrate în Dumnezeu.*« Căci credința aleșilor lui Dumnezeu nu este niciodată lipsită de putere, ci este vie. Ea nu dă naște numai la rezultate, pe care oamenii le văd, ci și la rezultate care arată clar originea lor divină și natura lor divină. Nimeni nu insistă mai mult cu privire la adevăr și cunoașterea lui Dumnezeu ca Ioan; niciunul nu are oroare mai mare de gnosticism. Este viață, viața veșnică, care cunoaște pe Tatăl, pe singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care El L-a trimis; dar misiunea lui este viața veșnică, așa cum Domnul nostru putea să spună despre El, Cel care I-a dat ce trebuie să spună și să vorbească.

Dacă știm aceasta, suntem fericiți, dacă vom face. Blestemat este ascultătorul uituc, care nu trăiește adevărul și nu pășește în lumină, ci mai degrabă se îndepărtează, după ce s-a confruntat cu sine însuși și pierde imediat toate amintirile, care s-au trezit în el. Nu este foarte clar, că lucrările lui în cel mai bun caz sunt impulsive și naturale? Dar acela, care trăiește adevărul, vine la lumină; prin faptul că umblă în adevăr, el caută să umble corespunzător luminii și să-și verifice în lumină gândurile lăuntrice, sentimentele, motivațiile și scopurile, cuvintele și căile. Prezența lui Dumnezeu influențează faptele lui. Ele au fost evident lucrate cu Dumnezeu. Ele au purtat chipul Lui și semnătura Lui. De aceea, când toți cei din morminte vor auzi glasul Domnului și vor ieși afară din ele, pentru cei care au făcut binele, aceasta va fi spre învierea vieții – dar pentru cei care au făcut răul va fi pentru învierea judecății. Într-un caz a fost viață, în celălalt n-a fost viață. Acela care a ascultat de glasul Mântuitorului și a crezut în Dumnezeu, Cel care L-a trimis, are viața veșnică și de aceea face binele. Acela, care leapădă pe Fiul lui Dumnezeu, nu are nici o bază în afară de cea a omului, și nu poate avea nici o altă putere, decât numai pe a lui Satan; el a refuzat pe Cel ce este înțelepciunea lui Dumnezeu și puterea lui Dumnezeu. S-ar putea ca el să vrea să nu fie judecat și să nu meargă la pierzare; dar el desconsideră singura cale spre mântuire, care stă deschisă pentru oricine, spre Fiul Omului Cel răstignit, spre Fiul lui Dumnezeu – Dătătorul vieții. El nu va fi în stare să respingă sau să desconsidere mai târziu judecata Sa.

Secțiunea următoare are ca temă omagierea adusă Domnului de către Ioan Botezătorul. Aceasta Îl face pe Duhul Sfânt să ne relateze ocazia corespunzătoare. Discuția cu Nicodim a avut loc în Ierusalim; și în aceasta s-a arătat necesitatea absolută a nașterii din nou și a crucii.

Numai că Domnul, când vorbește despre aceste lucruri, nu poate face nimic altceva, decât să ne facă cunoscut, că credinciosul primește viața veșnică și că tot așa de sigur El era Fiul Omului, Cel care din cauza stării deznădăjduite a omului a trebuit să fie înălțat pe cruce, așa cum El este singurul Fiu al lui Dumnezeu, care a fost dat lumii din dragoste divină. Intenția Lui era salvarea, nu judecata, cu toate că omul care nu crede în El trebuie judecat, da, este deja judecat; și aceasta din motivul cel mai serios al preferării întunericului, pentru ca să poată face nestingerit lucrările lui rele, în loc să prefere lumina, venită în Hristos în lume. Situația oricărui om, care Îl leapădă, este foarte gravă.

Este evident, că Persoana lui Hristos este cheia pentru toate, și ea strălucește tot mai mult în întâlnirea tainică cu Nicodim. Dar Duhul Sfânt a considerat necesar să repete o mărturie mai deplină pentru noi cu împrejurările care într-un moment critic au condus la aceasta. Cineva ar putea gândi, că Domnul a folosit pe antemergătorul Său numai ca să continue lucrarea și s-o întrecă. De aceea era oportun, ca Ioan Botezătorul să dea o mărturie finală despre El, și anume într-un moment când natura omenească este cel mai mult înclinată să devină invidioasă.

Ioan 3,22-24: *După aceea, Isus și ucenicii Săi au venit în ținutul Iudeii; și acolo stătea cu ei și boteza. Și boteza și Ioan în Enon, aproape de Salim, pentru că erau multe ape acolo; și veneau și erau botezați, pentru că Ioan nu fusese încă aruncat în închisoare.*

Aici aruncăm o privire în ceea ce s-a petrecut înainte de lucrarea propriu-zisă a Domnului nostru în Galileea, așa cum o descriu cei trei sinoptici. Sinopticii nu amintesc nici un singur cuvânt despre El înainte de întemnițarea lui Ioan; dimpotrivă primele capitole ale celei de-a patra evanghelie sunt dedicate acestei teme, după ce la început este revelată Persoana Sa și gloria Sa.

Ioan 3,25-26: *Dar a fost o discuție litigioasă a ucenicilor lui Ioan cu un iudeu, despre curățire. Și au venit la Ioan și i-au spus: „Rabi, Cel care era cu tine dincolo de Iordan, despre care ai mărturisit tu, iată, Acesta botează și toți vin la El.”*

Afirmația iudeului nu i-a tulburat, căci sufletele lor nu stăteau altfel decât superioritatea morală a strigătului lui Ioan și a botezului său spre pocăință și credință în Mesia care va veni; dar apropierea lui Isus și realitatea forței Lui de atracție, chiar dacă până atunci ea era voalată, a fost un factor care i-a neliniștit, cu toate că cuvintele adresate maestrului lor vorbeau despre râvna pentru unul care a fost gata să recunoască onoarea lui Isus, atunci când El a venit la Ioan să fie botezat. Dar acum El boteza, și toți se strângeau în jurul Lui: așa se plâneau ucenicii lui Ioan.

Ioan 3,27-28: *Ioan a răspuns și a zis: „Un om nu poate primi nimic, dacă nu-i este dat din cer. Voi înșivă îmi sunteți martori că am spus: „Nu sunt eu Hristosul”, ci: „Sunt trimis înaintea Lui.”*

Să analizăm acum răspunsul lui. Era modest exprimat din partea lui, dar cu toate acestea foarte înțelept. Dumnezeu și noi suntem am fost puși la locul care se cuvine, așa cum adevărul totdeauna face, prin care se asigură recunoașterea dispoziției Sale suverane asupra tuturor și mulțumirea fiecăruia cu soarta proprie și tot așa – s-ar putea adăuga – o stare liniștită, stabilă în împlinirea obligațiilor care rezultă din aceasta. Căci nu există rătăcire mai mare decât gândul, că voința noastră proprie este cu adevărat tare. Și chiar dacă ar fi așa, ascultarea este totuși mai tare. »Cine face voia Mea rămâne în veci.« Din acest duh de dependență și de supunere fericită față de Dumnezeu a răspuns Ioan ucenicilor Săi. Dacă el pălește ca luceafărul de dimineață când apar zorile, aceasta avea totuși loc, ca să se îplinească

misiunea lui, și nu să eșueze în împlinirea ei. El, robul și antemergătorul, nu a afirmat niciodată că ar fi Domnul, așa cum puteau toți să confirme. După aceea Ioan folosește cu privire la sine un tablou, care este luat din domeniul sărbătorii de nuntă, ca să explice relația lui cu Domnul, și care este în armonie minunată cu ceea ce Domnul are parte în alt loc. Desigur aici totul este în contextul cu Israel, chiar dacă Duhul Sfânt, atunci când Adunarea a luat locul poporului ales, transpune liber imaginea la noua legătură, așa cum este pretutindeni cazul în epistole și în Apocalipsa.

Ioan 3,29-30: *Cine are mireasă este mire; iar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult de glasul mirelui. Deci această bucurie a mea este deplină. El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez.*

Ioan Botezătorul a fost cu adevărat slujitorul cel mai mult dăruit, da, era „Prietenul Mirelui”. De aceea era bucuria lui ca mireasa să aparțină lui Hristos, și nu lui, a cărui distincție era să fie heraldul Său direct, care a văzut zilele pe care împărații și profeții și le-au dorit mult să le vadă. Era bucuria lui cea mai mare să audă glasul Său de dragoste și plăcere adresat acelor la care S-a coborât, așa cum S-a coborât la mireasa Sa s-o iubească. Misiunea lui proprie era încheiată. Dacă Simion putea să moară în pace, Ioan putea spune că bucuria lui era împlinită. Era corect, era necesar, ca El să crească, și el însuși să se micșoreze, chiar dacă niciodată mai înainte nu a fost născut din femei unul mai mare decât el. În loc să simtă o durere, inima lui s-a smerit și s-a bucurat de aceasta.

Mai târziu, când Hristos va veni în putere și glorie și ca Fiu al Omului va ședea pe tronul lui David și pe tronul de domnie mult mai înalt, creșterea domniei Lui nu va avea sfârșit, așa cum spune profetul. Însă Ioan putea spune acum în zilele smereniei Sale, că sufletul lui se odihnește pe gloria Persoanei Sale și Duhul îl conduce în direcția care i se cuvenea.

Gloria Persoanei lui Hristos luminează aici cu mare strălucire. Nu este numai apropierea Lui în relația cu poporul Său, așa cum Ioan este pus deoparte, și nici creșterea Lui, în timp ce cel mai mare născut dintre femei se micșorează. El este peste toate. „Cel care vine de sus este mai presus de toate.”

Ioan 3.31: *Cine vine de sus este mai presus de toți. Cine este de pe pământ {sau: din pământ, adică își are originea din pământ} de pe pământ este și de pe pământ vorbește. Cine vine din cer este mai presus de toți,*

Nici Adam, nici Avraam, nici Enoh și nici Ilie nu se puteau așeza pe un astfel de teren. Ei au venit, exact ca și Ioan, nu din cer, și de asemenea nu se putea spune despre niciunul din ei că era peste toți. De asemenea nici Domnul nostru preamărit Însuși nu putea fi descris în felul acesta ca Cel născut din Maria și ca Moștenitorul lui David, dacă El Însuși nu ar fi fost Dumnezeu – marea temă a evangheliei noastre. Dar țelul mare era să se arate că El era aceasta: un adevăr de cea mai mare importanță – putem spune cu îndrăzneală – nu numai pentru noi ca și copiii, ci și pentru Dumnezeu, Tatăl.

Căci în felul acesta și acum trebuia să se rezolve toate întrebările care s-au pus vreodată între Dumnezeu și om. Ele erau de nerezolvat, până când El a venit și S-a arătat ca Om adevărat. El, Cel care nu este cu mai puțin adevărat că era Dumnezeu și Care este „de sus” și „peste toți”.

Și era potrivit, că buzele lui Ioan Botezătorul în prezența ucenicilor lui, care erau geloși gândind la onoarea domnului lor, să trebuiască să dea mărturie despre măreția incontestabilă a

Domnului Isus. De aceea urmează explicația: „Cine vine de sus este mai presus de toți. Cine este de pe pământ, de pe pământ este și de pe pământ vorbește. Cine vine din cer este mai presus de toți” (versetul 31). Domnul îl poate justifica pe Ioan; dar Ioan accentuează gloria lui Isus, care nu a pierdut nimic din demnitatea Sa adevărată și măreață prin faptul că El în dragostea Sa divină S-a coborât să devină Om. Ca și toți ceilalți oameni, Ioan nu putea să-și revendice dreptul de a avea vre-o altă origine decât aceea de pe pământ. Numai Isus singur este din cer; căci aceasta este puterea Persoanei Sale, că El unește felul de a se purta al omului cu natura Sa divină, în loc ca prin natura omenească în stricăciunea ei prin păcat să fie atras în ea, așa cum au visat zadarnic unii și cu inimi rele.

Ioan 3.32: *[și], ceea ce a văzut și a auzit, aceea mărturisește; și nimeni nu primește mărturia Lui.*

Și aici nu se vorbește numai despre Persoana Sa. Mărturiei Lui i se acordă aceeași valoare. „ceea ce a văzut și a auzit, aceea mărturisește; și nimeni nu primește mărturia Lui” (versetul 32). Este o mărturie desăvârșită. Căci ce era la Dumnezeu, Tatăl, în cer, pe care Fiul să nu-l fi văzut și auzit? Era de neimaginat vreo greșeală sau lipsă în gloria din care El a venit, și în harul, cu care El a făcut cunoscut totul oamenilor. Cât de zdrobitor este de aceea rezultatul trist! Căci desigur trebuie anticipat să se fi așteptat în general ca toți, cu excepția celor mai răi, să primească cu râvnă o astfel de mărturie despre lucrurile divine, cerești și veșnice. Însă aceasta este starea omului prin păcat – nu numai omul sălbatic și brutal, nu numai blasfematorul de Dumnezeu sau scepticul, ci aceia care se laudă cu evlavia lor, fie că ea este întemeiată în teorie sau în practică, în prescripții sau tradiții, eforturi, extaze sau experiențe – „nimeni nu primește mărturia Lui”. Cât de serioasă este sentința!, și anume cu atât mai mult, cu cât ea este mesajul clar al sfințeniei. Fără îndoială ei nu știau ce făceau în repulsia sau indiferența lor față de mărturia Lui; dar în ce stare trebuie omul să se afle, ca să-L lase pe Mântuitorul ceresc și divin să depună mărturie în felul acesta despre lucruri care au cea mai profundă urgență pentru el însuși și pentru relația lor față de Dumnezeu în legătură cu cerul și veșnicia, fără să cunoască vreodată valoarea Celui care dă mărturie sau valoarea mărturiei! Nu ca și cum harul aici și acolo, din când în când, nu are deschide unele inimi; dar chestiunea, care stă aici în câmpul vizual, este lepădarea mărturiei Sale de către om și nu rezerva harului suveran, acolo unde totul era pierdut în păcat și stricăciune.

Credința nu este nicidecum un produs natural pentru inima omului păcătos. Este imposibil să fi plăcut lui Dumnezeu fără credință și fără harul Său este imposibilă credința, cel puțin credința plăcută Lui. Căci cei care sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu; dar cine nu este în carne, până când nu a fost adus la Dumnezeu? Omul, care este conștient de păcatele lui și se îngrozește de judecata divină, nu poate suferi pe Dumnezeu, de a cărui pedeapsă se teme. El nu vede nici un motiv să creadă în harul Său, cât îl privește pe el; și nu este de mirare, că el nu vede aceasta, căci harul lui Dumnezeu nu ar fi har, dacă ar fi vreun motiv pentru har în el însuși. Harul exclude pieirea aceluia căruia îi este arătat; și acesta stă la fel de mult împotriva mulțumirii de sine, așa precum se presupune dragoste la Acela, a cărui dezaprobare el a meritat-o, așa cum bine știe. De aceea în inima lui nu este loc, ca să creadă în harul lui Dumnezeu, care este așa de mare, ca să trezească îndoială în el; și aceasta cu atât mai mult, dacă el se gândește ce trebuie să fie Dumnezeu și ce a fost el însuși în relația cu Dumnezeu. Hristos nu este văzut ca Acela, care schimbă totul, ca revelare a dragostei; și moartea Lui nu este văzută ca bază a dreptății lui Dumnezeu, care justifică pe credincios, în ciuda păcatelor săvârșite și a păcătoșeniei.

De aceea mărturia Lui pune inima complet la probă; căci ea spune la fel de clar adevărul despre păcătos, precum ea vestește și harul lui Dumnezeu; și inima se împotrivește uneia și nu

are încredere în cealaltă. Ultimul, care rezultă din mărturie, este, că gândești rău despre tine însuși și bine despre Dumnezeu. Dar aceasta este tocmai rezultatul care corespunde primirii mărturiei lui Hristos. Noi începem atunci să fim împotriva noastră și să ne punem de partea lui Dumnezeu; căci dacă există credință adevărată, există și pocăință adevărată, fără de care credința este cu adevărat omenească și fără valoare, așa ca în Ioan 2, unde oamenii au crezut din pricina semnelor făcute și unde Isus nu Se încredea în ei. O astfel de credință nu este din Duhul lui Dumnezeu, ci de la minte, care trage o concluzie din probabilitățile căderii. În privința aceasta omul judecă altfel; el ia ce îi place – în loc să judece moral, aceasta fiind umilitor și dureros. El nu vede nici un motiv suficient ca să respingă dovada; și deoarece voința lui este cuplată cu aceasta, el crede în mod corespunzător. Așa cum era cazul la mulți în Ierusalim în timpul sărbătorii de Paști, la fel este și astăzi și în toate timpurile cu cete de oameni din creștinătate. Credința vagă, care predomină în general, nu trezește nici interese suficiente și nici suficientă opoziție, ca să pună omul la probă. Dar dacă vreun adevăr mare, chiar și din acea mărturisire, pătrunde în conștiință sau pășește clar înaintea inimii, se va vedea cât de puțin cred oamenii ceea ce recunosc în Cuvânt, din simplul motiv că ei niciodată nu și-au imaginat serios în sufletul lor aceste lucruri înaintea lui Dumnezeu.

Ca exemplu vrem să luăm adevărul simplu al evangheliei noastre, că Cuvântul, Care era Dumnezeu, a devenit carne și a locuit printre noi, sau iertarea păcatelor în Numele Său, mesajul adresat fiecărui suflet, posesiunea fiecărui credincios: cine se îndoiește de ele, atâta timp cât aceste lucruri sunt predicate abstract de la amvon? Dar în momentul când un om le ia pentru sufletul lui propriu și, prin faptul că el simte mai mult decât oricând păcatele sale și le recunoaște, preamărește pe Dumnezeu pentru iertare și se bucură de Hristos, în timp ce adoră pe Dumnezeu și pe Miel, alții se dau îngroziți înapoi și vorbesc despre aroganță. Ca și cum astfel de adevăruri niciodată nu ar fi fost gândite pentru inima și viața și buzele de fiecare zi, ci numai ca ceremonii religioase sau ca o formă pentru duminica comunității.

Ioan 3.33: *Cine a primit {sau: primește} mărturia Sa a pecetluit că Dumnezeu este adevăr.*

Faptul că harul și adevărul, care au venit prin Isus Hristos (ele sunt desăvârșite în ele însele și în El, a Cărui glorie este potrivită pentru a le revela și împlini, dar potrivită și pentru omul păcătos și pierdut), îl pune pe om la probă: „și nimeni nu primește mărturia Lui”. Acolo unde lucrează puterea dătătoare de viață a Duhului, este cu totul altfel. Ea este așa de potrivită să câștige inima, că acela, care nu este câștigat, arată că voia Lui este împotriva lui Dumnezeu și împotriva harului Său și adevărului care este în Hristos, și în mod natural curând urmează ura. Cine se smerește și devine născut din nou prin Cuvântul adevărului, acela se judecă singur. El nu a primit cuvântul unui om, ci, așa cum este, Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează cu putere în credincios; sau, așa cum se spune aici, „Cine a primit mărturia Sa a pecetluit că Dumnezeu este adevăr” (versetul 33).

Acesta este caracterul esențial al adevăratei credințe vii. Mărturia Lui este primită, deoarece El există: nimic nu este mai simplu, însă noi nu suntem simpli; nimic nu este mai corect și potrivit Lui, însă noi toți am lucrat nedrept, și cel mai mult împotriva Lui. Este primită, pentru că El există, și nu pentru că pare rațională sau înțeleaptă sau bună sau pentru că există vreo dovadă despre ea; cu toate că nu trebuie să se spună, că există o mulțime de dovezi; și mărturia este singura care ar putea fi potrivită pentru Dumnezeu sau pentru om, acolo unde mărturia Sa este primită, chiar dacă unul este un păcătos și Celălalt este Mântuitorul. O credință divină corespunde unei mărturii divine; dar credința, care se bazează pe fundamente omenești, nu este divină: numai ceea ce se bazează cu adevărat pe Cuvântul lui Dumnezeu, se adresează inimii și conștiinței. Când un om se prăbușește și vede propria lui stare păcătoasă și vede ce a făcut împotriva unui astfel de Dumnezeu, atunci inima lui dorește ca vestea bună a

Evangheliei să fie adevărul, decât să se îndrepte spre indiferență sau respingere activă, așa cum este natural; și aceasta înseamnă, să crezi cu inima (Romani 10.9-10).

Ioan 3.34: *Pentru că Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură.*

În continuare este prezentată clar și exprimată pe deplin baza încrederii. Noi nu suntem lăsați în seama deducțiilor noastre proprii; „Pentru că Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură” (versetul 34). Deci să primești cuvintele lui Isus înseamnă să primești cuvintele lui Dumnezeu. Este vreun motiv pentru îndoială? Numai credința are parte de siguranță absolută. Și puterea acestei siguranțe este Duhul, așa cum ea se arată desăvârșit în El și în noi și prin noi, în măsura în care carnea a fost judecată. El era vasul sfânt al Duhului, așa că mărturia a fost vărsată la fel de curată cum a fost pusă în El, sau mai degrabă cum este în El, Cel care Însuși este adevărul. În ceea ce privește ce au scris oamenii inspirați, este exact același lucru. „Dacă cineva se consideră a fi profet sau om spiritual, să recunoască cele ce vă scriu, că sunt poruncă a Domnului” (1 Corinteni 14.37). Oricât de mare ar fi puterea, la toate celelalte nu este o așa garanție împotriva slăbiciunii sau greșeli, chiar dacă ești păzit în chip desăvârșit și călăuzit, decât numai într-o dependență simplă și încrezătoare: așa de reală este legătura între adevăr și Duhul.

Ioan 3,35: *Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui.*

Am avut măreția lui Isus și mărturia Lui, ceea ce Îl diferențiază așa de total de toți ceilalți. Însă aici este mai mult. El este „Fiul” și țelul deosebit al dragostei și onoarei lui Dumnezeu. Aceasta merge mai departe; drept urmare aici noi ne ridicăm mult mai presus de poziția Lui ca Mesia sau ca Mire, pe de o parte, sau ca profet ceresc, pe de altă parte, a cărui mărturie a fost pentru fiecare copil al lui Adam, în timp ce ea a dus cu certitudine divină pe cel care a primit-o la cunoașterea lui Dumnezeu și a planului Său. De aceea acum auzim despre Tatăl și despre Fiul. „Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui” (versetul 35). Isus este Moștenitorul a toate, ca Fiul Tatălui într-un sens specific Lui, adevăratul Isaac, care rămâne totdeauna, Fiul preaiubit, care are tot ce are El Însuși, și căruia toate au fost date în mâinile Lui.

Ioan 3.36: *Cine crede în Fiul are viață eternă; și cine nu se supune Fiului {sau: nu crede în Fiul, nu ascultă de Fiul} nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste El.*

Drept urmare aici nu este vorba de o binecuvântare pentru un timp limitat sau de gloria pe pământ sub domnia Lui ca Împărat. Toate lucrurile converg imediat și pentru veșnicie la El, Cel care este țelul mărturiei și nu numai Acela care dă mărturia. „Cine crede în Fiul are viața eternă”. De aceea nu trebuie să se aștepte binecuvântarea din zilele Împărăției. Fără îndoială atunci Iehova va revărsa binecuvântare și viață pentru totdeauna. Dar cine crede în Fiul, are acum viața veșnică. Din același motiv este cel mai fatal lucru dintre toate, ca acum să respingi supunerea sub Persoana Sa. De aceea se adaugă: „și cine nu se supune Fiului nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste El” (versetul 36). Dacă cineva este neascultător, neascultarea lui se îndreaptă împotriva Lui Însuși și împotriva Cuvântului Său, așa cum apostolul Pavel prin ascultarea credinței nu a înțeles ascultarea practică, oricât de importantă ar fi aceasta la locul ei și la timpul ei, ci supunerea față de El – față de adevărul revelat în El. Cine Îl respinge în necredință, rămâne în moartea neînlăturată și rămâne sub mânia lui Dumnezeu, care poate numai să dezaprobe o astfel de jignire a inimii pentru Fiul Său.